Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 12. marca 2026*

„Odvolanie – Personál spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP) – Medzinárodný zmluvný zamestnanec zamestnaný osobitným zástupcom Európskej únie v Bosne a Hercegovine – Po sebe nasledujúce pracovné zmluvy na dobu určitú – Vypovedanie pracovnej zmluvy po vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Únie – Odvolanie podané členským štátom, ktorý nevstúpil do konania pred Všeobecným súdom ako vedľajší účastník – Článok 56 tretí odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie – Prípustnosť odvolania – Pojem ‚spory medzi Úniou a jej zamestnancami' – Vzájomné odvolanie – Prípustnosť“

Vo veci C-728/23 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 27. novembra 2023,

Španielske kráľovstvo, v zastúpení: M. Morales Puerta, splnomocnená zástupkyňa,

odvolateľ,

ďalší účastníci konania:

Robert Stockdale, bydliskom v Bristole (Spojené kráľovstvo), v zastúpení: N. de Montigny, avocate,

žalobca v prvostupňovom konaní,

Rada Európskej únie, v zastúpení: M. Bauer a J. Rurarz, splnomocnení zástupcovia,

Európska komisia, v zastúpení: pôvodne D. Bianchi, G. Gattinara, L. Hohenecker, T. Lilamand a Y. Marinova, neskôr D. Bianchi, G. Gattinara, L. Hohenecker a Y. Marinova, splnomocnení zástupcovia,

Európska služba pre vonkajšiu činnosť (ESVČ), v zastúpení: S. Marquardt, S. Rodríguez Sánchez-Tabernero a R. Spáč, splnomocnení zástupcovia,

Osobitný zástupca Európskej únie v Bosne a Hercegovine, v zastúpení: B. Bajic, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci E. Raoult, avocate,

žalovaní v prvostupňovom konaní,

* Jazyk konania: francúzština.

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory F. Biltgen, podpredseda Súdneho dvora T. von Danwitz (spravodajca), sudcovia., I. Ziemele, A. Kumin a S. Gervasoni,

generálny advokát: N. Emiliou,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 18. septembra 2025,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Španielske kráľovstvo sa svojím odvolaním domáha čiastočného zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 26. júla 2023, Stockdale/Rada a i. (T-776/20, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2023:422), ktorým Všeobecný súd čiastočne vyhovel námietkam nedostatku právomoci a neprípustnosti vzneseným žalovanými v prvostupňovom konaní proti žalobe, ktorú podal pán Robert Stockdale, ktorej predmetom je v prvom rade návrh podaný na základe článkov 263, 268 a 272 ZFEÚ, a to po prvé na vyhlásenie nezákonnosti rozhodnutia osobitného zástupcu Európskej únie (ďalej len „OZEÚ“) v Bosne a Hercegovine zo 17. novembra 2020, ktorým tento osobitný zástupca ukončil pracovnú zmluvu pána Stockdala od 31. decembra 2020, a na náhradu škody, ktorá mu údajne vznikla v dôsledku tohto rozhodnutia, po druhé na prekvalifikovanie jeho zmluvného vzťahu s OZEÚ na pracovnú zmluvu na neurčitý čas (ďalej len „PZNČ“), po tretie na získanie náhrady škody, ktorá mu údajne vznikla v dôsledku toho, že Rada Európskej únie, Európska komisia a Európska služba pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) neprijali jednoznačný služobný poriadok, ktorý by sa na neho vzťahoval, a subsidiárne návrh na náhradu škody založený na mimozmluvnej zodpovednosti Únie z dôvodu, že jeho pracovné podmienky nerešpektovali jeho základné práva.

2 Pán Stockdale sa svojím vzájomným odvolaním domáha zrušenia alebo čiastočnej zmeny napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom Všeobecný súd čiastočne zamietol jeho žalobu ako neprípustnú.

Právny rámec

Štatút Súdneho dvora Európskej únie

3 Článok 50a ods. 1 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie stanovuje:

„Všeobecný súd vykonáva v prvom stupni právomoc rozhodovať spory medzi Úniou a jej zamestnancami v súlade s článkom 270 [ZFEÚ] vrátane sporov medzi každou inštitúciou, orgánom, úradom alebo agentúrou na jednej strane a ich zamestnancami na strane druhej, vo vzťahu ku ktorým má právomoc Súdny dvor Európskej únie.“

4 Článok 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie stanovuje:

„Proti konečným rozhodnutiam Všeobecného súdu a proti rozhodnutiam Všeobecného súdu, ktorými rozhodol len o časti prejednávanej veci alebo ktorými rozhodol o prekážke konania súvisiacej s námietkou nedostatku právomoci alebo neprípustnosti, možno do dvoch mesiacov od doručenia napadnutého rozhodnutia podať odvolanie na Súdny dvor.

Toto odvolanie môže podať strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo len čiastočne. …

S výnimkou prípadov týkajúcich sa sporov medzi Úniou a jej zamestnancami môžu odvolanie podať aj členské štáty a orgány Únie, ktoré nevstúpili do konania pred Všeobecným súdom ako vedľajší účastníci. Takéto členské štáty a orgány majú rovnaké postavenie ako členské štáty alebo orgány, ktoré vstúpili do konania na prvom stupni.“

Rozhodnutie (SZBP) 2019/1340

5 Článok 4 rozhodnutia Rady (SZBP) 2019/1340 z 8. augusta 2019, ktorým sa vymenúva osobitný zástupca Európskej únie v Bosne a Hercegovine (Ú. v. EÚ L 209, 2019, s. 10), nazvaný „Vykonávanie mandátu“, znel:

„1. OZEÚ je zodpovedný za vykonávanie mandátu pod vedením [vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku (VP)].

…

3. OZEÚ úzko koordinuje svoju činnosť s [ESVČ] a jej príslušnými útvarmi.“

6 Článok 6 tohto rozhodnutia, nazvaný „Vytvorenie a zloženie tímu“, stanovoval:

„1. V rámci svojho mandátu a zodpovedajúcich dostupných finančných prostriedkov zodpovedá OZEÚ za vytvorenie svojho tímu. Tím zahŕňa expertov na konkrétne politické otázky vyplývajúce z mandátu. OZEÚ bezodkladne informuje Radu a Komisiu o zložení svojho tímu.

2. Členské štáty, inštitúcie Únie a ESVČ môžu navrhnúť vyslanie personálu na výkon práce pre OZEÚ. Plat členov takto vyslaného personálu hradí príslušný členský štát, príslušná inštitúcia Únie alebo ESVČ. Na výkon práce pre OZEÚ sa tiež môžu prideliť experti, ktorých do inštitúcií Únie alebo ESVČ vyslali členské štáty. Členovia medzinárodného zmluvného personálu musia byť štátnymi príslušníkmi niektorého členského štátu.

3. Všetci členovia vyslaného personálu naďalej administratívne podliehajú vysielajúcemu členskému štátu, vysielajúcej inštitúcii Únie alebo ESVČ a vykonávajú svoje povinnosti a konajú v záujme mandátu OZEÚ.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

7 Okolnosti predchádzajúce sporu, ktoré sú uvedené v bodoch 2 až 18 napadnutého rozsudok, možno pre potreby tohto konania zhrnúť nasledujúcim spôsobom.

8 Pán Stockdale je štátnym príslušníkom Spojeného kráľovstva, ktorý zastával funkcie vedúceho finančného a administratívneho oddelenia OZEÚ v Bosne a Hercegovine.

9 Podľa článku 33 ZEÚ prijala Rada 11. marca 2002 jednotnú akciu 2002/211/SZBP o vymenovaní osobitného zástupcu Európskej únie v Bosne a Hercegovine (Ú. v. ES L 70, 2002, s. 7; Mim. vyd. 18/001, s. 284). Rada neskôr prijala niekoľko následných aktov, ktorými bez prerušenia vymenovala OZEÚ v Bosne a Hercegovine s mandátom na určitý čas.

10 Ku dňu podania žaloby, ktorú podal pán Stockdale, ako je uvedené v bode 1 tohto rozsudku, teda 29. decembra 2020, bol OZEÚ v Bosne a Hercegovine vymenovaný rozhodnutím 2019/1340 na obdobie od 1. septembra 2019 do 31. augusta 2021.

11 Pán Stockdale bol prijatý do zamestnania OZEÚ v Bosne a Hercegovine na základe prvej pracovnej zmluvy na dobu určitú (PZDU), ktorú s ním posledný uvedený uzavrel od 15. februára 2006 na dobu nepresahujúcu jeho mandát. Od 1. marca 2007 uzavrel s OZEÚ 16 po sebe nasledujúcich PZDU. Posledná PZDU, ktorú pán Stockdale uzavrel (ďalej len „predmetná zmluva“), v jej článku 5 stanovovala obdobie trvania od 1. septembra 2019 do 31. augusta 2021.

12 Pán Stockdale tiež podpísal trinásť trojstranných zmlúv s Komisiou a OZEÚ v Bosne a Hercegovine, ktorými bol od 1. júla 2007 vymenovaný za dočasného vedúceho úradu. V uvedených zmluvách sa stanovilo, že v prípade úmrtia, odstúpenia, úrazu alebo choroby OZEÚ, ktoré by mu bránili vo výkone jeho funkcií, alebo v prípade ukončenia dohody o financovaní uzavretej medzi Komisiou a OZEÚ, sa pán Stockdale stáva zodpovedným za správu finančných prostriedkov pridelených OZEÚ. Poslednú zmluvu dočasného vedúceho úradu podpísal pán Stockdale 7. októbra 2019.

13 Dňa 24. januára 2020 zástupcovia Únie a Spojeného kráľovstva podpísali Dohodu o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a z Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (Ú. v. EÚ L 29, 2020, s. 7; ďalej len „dohoda o vystúpení“), ktorá bola schválená v mene Únie a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (ESAE) rozhodnutím Rady (EÚ) 2020/135 z 30. januára 2020 o uzavretí Dohody o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a z Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu (Ú. v. EÚ L 29, 2020, s. 1).

14 V súlade s jej článkom 185 dohoda o vystúpení nadobudla platnosť 1. februára 2020. Táto dohoda vo svojom článku 126 stanovovala prechodné obdobie, ktoré začalo plynúť dňom nadobudnutia platnosti uvedenej dohody a skončilo 31. decembra 2020. V súlade s článkom 127 ods. 6 dohody o vystúpení sa odkaz na „členské štáty“ v práve Únie mal chápať tak, že zahŕňa Spojené kráľovstvo.

15 Pán Stockdale 24. júna 2020 zaslal OZEÚ v Bosne a Hercegovine list, v ktorom sa pýtal na svoje práva a poukazoval na existenciu diskriminácie v prípade, že by sa jeho pracovné miesto nakoniec považovalo za nadbytočné, ak by sa úrad OZEÚ v Bosne a Hercegovine presunul pod delegáciu Únie v tomto štáte, a teda pod ESVČ. Zdôraznil najmä to, že pre medzinárodný personál OZEÚ nebolo stanovené žiadne odstupné ani dávky v nezamestnanosti, ani neexistovala žiadna právna úprava týkajúca sa príspevkov na dôchodkové zabezpečenie.

16 OZEÚ v Bosne a Hercegovine 7. júla 2020 postúpil túto žiadosť riaditeľke útvaru Komisie pre nástroje zahraničnej politiky, pričom uviedol, že pán Stockdale položil otázky týkajúce sa podmienok jeho zamestnávania, najmä s ohľadom na pravdepodobné vypovedanie zmluvy v súvislosti s vystúpením Spojeného kráľovstva z Únie. Vedúca oddelenia tohto útvaru

13. júla 2020 odpovedala, že tento útvar nemá na starosti ľudské zdroje, pokiaľ ide o personál patriaci pod SZBP, a odporučila OZEÚ, aby sa v tejto súvislosti obrátil na ESVČ. Okrem toho zdôraznila, že pokiaľ ide o finančné aspekty, ktoré mala žiadosť pána Stockdala, nemohlo mu byť v súlade s podmienkami predmetnej zmluvy vyplatené žiadne odstupné ani príspevky na dôchodkové zabezpečenie.

17 Dňa 15. septembra 2020 OZEÚ v Bosne a Hercegovine zaslal ESVČ list pána Stockdala z 24. júna 2020.

18 Dňa 28. septembra 2020 sa pán Stockdale opäť obrátil na OZEÚ v Bosne a Hercegovine, aby požiadal o ďalšie informácie o tom, či môže zotrvať vo svojej funkcii po skončení prechodného obdobia. Po tom, ako OZEÚ postúpil záležitosť útvaru Komisie pre nástroje zahraničnej politiky, riaditeľka tohto útvaru mu 2. októbra 2020 odpovedala, že pre štátnych príslušníkov Spojeného kráľovstva nebola stanovená žiadna výnimka a že ich zmluvy sa končia 31. decembra 2020.

19 Dňa 17. novembra 2020 OZEÚ v Bosne a Hercegovine prijal rozhodnutie o vypovedaní zmluvy, ktorým ukončil predmetnú zmluvu s výpovednou lehotou, pričom toto rozhodnutie nadobudlo účinnosť 31. decembra 2020 (ďalej len „rozhodnutie o výpovedi“).

20 Dňa 25. novembra 2020 pán Stockdale požiadal OZEÚ v Bosne a Hercegovine o preskúmanie rozhodnutia o výpovedi.

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

21 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 29. decembra 2020 podal pán Stockdale žalobu proti Rade, Komisii, ESVČ a OZEÚ v Bosne a Hercegovine, ktorou sa domáhal, aby Všeobecný súd:

– najmä, a to po prvé určil, že rozhodnutie o výpovedi je nezákonné, po druhé uložil žalovaným povinnosť zaplatiť mu sumu 10 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej týmto rozhodnutím a po tretie nariadil jeho opätovné prijatie do zamestnania alebo subsidiárne uložil žalovaným povinnosť zaplatiť mu sumu 393 850,08 eura ako náhradu majetkovej ujmy vyplývajúcej z uvedeného rozhodnutia (ďalej len „prvý žalobný návrh“),

– najmä, aby prekvalifikoval jeho zmluvný vzťah s OZEÚ v Bosne a Hercegovine na PZNČ a konštatoval, že žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti, a najmä povinnosť platného a vopred vykonaného oznámenia v rámci ukončenia PZNČ (ďalej len „druhý žalobný návrh“),

– najmä, aby určil, že Rada, Komisia a ESVČ s ním zaobchádzali diskriminačne počas obdobia jeho zamestnania u OZEÚ v Bosne a Hercegovine, pokiaľ ide o jeho odmeňovanie, dôchodkové práva a iné s tým súvisiace výhody, konštatoval, že mal byť prijatý ako dočasný zamestnanec Rady, Komisie alebo ESVČ, a uložil im povinnosť nahradiť škodu vyplývajúcu zo skutočnosti, že na medzinárodný zmluvný personál prijatý v rámci SZBP sa nevzťahovali podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Únie (ďalej len „PZOZ“) alebo právny režim porovnateľný s PZOZ (ďalej len „tretí žalobný návrh“), a

– subsidiárne uložil Rade, Komisii a ESVČ na základe ich mimozmluvnej zodpovednosti povinnosť zaplatiť mu sumu 400 000 eur ako náhradu škody vyplývajúcej z nedodržania jeho základných práv (ďalej len „štvrtý žalobný návrh“).

22 Samostatnými podaniami, ktoré boli doručené do kancelárie Všeobecného súdu 11. mája 2021 Komisiou a Radou, 12. mája 2021 ESVČ, ako aj 30. júna 2021 OZEÚ v Bosne a Herzegovine, títo účastníci konania vzniesli námietky neprípustnosti a nedostatku právomoci, pričom okrem iného tvrdili, že rozhodnutie o výpovedi a prípadné nezrovnalosti, na ktoré poukazuje pán Stockdale, im nemožno pripísať.

23 Dňa 30. augusta 2021 pán Stockdale predložil svoje pripomienky k námietkam nedostatku právomoci a neprípustnosti, pričom navrhol, aby boli zamietnuté.

24 Všeobecný súd na základe článku 130 svojho rokovacieho poriadku rozhodol, že o všetkých návrhoch predložených žalobcom v prvostupňovom konaní, ktoré sa týkajú otázok právomoci a prípustnosti, rozhodne pred preskúmaním veci samej.

25 V napadnutom rozsudku Všeobecný súd čiastočne zamietol námietky neprípustnosti a nedostatku právomoci vznesené žalovanými.

26 V prvom rade, ako vyplýva z bodu 167 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd rozhodol, že má právomoc rozhodnúť o prvom žalobnom návrhu tak na základe článku 263 ZFEÚ, pokiaľ ide o návrh na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o výpovedi, ktoré predstavuje rozhodnutie prijaté subjektom Únie zriadeným na základe Zmlúv, konkrétne OZEÚ v Bosne a Hercegovine, ako aj na základe článku 268 ZFEÚ, pokiaľ ide o návrh na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj majetkovej ujmy, ktorá údajne vznikla v dôsledku uvedeného rozhodnutia. Všeobecný súd po tom, ako v bode 139 napadnutého rozsudku považoval OZEÚ v Bosne a Hercegovine za orgán Únie, ktorý prijal rozhodnutie o výpovedi, v uvedenom bode 167 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že tieto návrhy sú prípustné v rozsahu, v akom sa týkajú OZEÚ v Bosne a Hercegovine, a neprípustné v rozsahu, v akom sa týkajú Rady, Komisie a ESVČ.

27 Naopak, pokiaľ ide o návrhy pána Stockdala, aby Všeobecný súd nariadil jeho opätovné prijatie medzi personál OZEÚ v Bosne a Hercegovine, z bodu 168 napadnutého rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd svoju právomoc odmietol s odôvodnením že súd Únie v zásade nemôže, a to ani v rámci konania o žalobe o náhradu škody, vydávať príkazy inštitúcii, orgánu, úradu alebo agentúre Únie bez toho, aby zasiahol do právomocí správneho orgánu.

28 Pokiaľ ide ďalej o druhý žalobný návrh, Všeobecný súd ho v bode 169 napadnutého rozsudku zamietol v celom rozsahu z dôvodu jeho nedostatku právomoci. Na jednej strane totiž v bode 84 tohto rozsudku uviedol, že nemá právomoc rozhodovať o žiadosti o vydanie súdneho príkazu adresovaného OZEÚ v Bosne a Hercegovine ako zamestnávateľovi pána Stockdala, ktorým sa navrhuje prekvalifikovanie jeho zmluvného vzťahu s OZEÚ na PZNČ. Na druhej strane, keďže návrh smerujúci k tomu, aby Všeobecný súd konštatoval, že žalovaní porušili svoje zmluvné povinnosti, nebol predložený na podporu návrhov na zrušenie ani návrhov na náhradu škody, Všeobecný súd v bode 85 uvedeného rozsudku konštatoval, že tento návrh treba považovať za návrh smerujúci len k tomu, aby rozhodol prostredníctvom všeobecného alebo zásadného vyhlásenia, čo nepatrí do právomocí, ktoré mu priznávajú Zmluvy.

29 V bode 170 napadnutého rozsudku Všeobecný súd napokon vyhlásil, že má podľa článku 268 ZFEÚ právomoc rozhodnúť o treťom a štvrtom žalobnom návrhu na náhradu škody, ktorá pánovi Stockdalovi údajne vznikla z dôvodu neprijatia jednoznačného služobného poriadku, ktorý by sa na neho vzťahoval. Podľa Všeobecného súdu, ako vyplýva z bodu 162 napadnutého rozsudku, akúkoľvek prípadnú protiprávnu nečinnosť pri prijímaní všeobecného režimu uplatniteľného na zmluvný personál vo všeobecnosti v rámci SZBP, alebo konkrétne

v rámci OZEÚ v Bosne a Hercegovine, treba pripísať Rade, v dôsledku čoho tieto žalobné návrhy sú prípustné, pokiaľ ide o Radu. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 148 napadnutého rozsudku konštatoval, že Rade prináleží tvoriť SZBP a prijímať rozhodnutia potrebné na vymedzenie a uskutočňovanie tejto politiky na základe všeobecných usmernení a strategických smerovaní vymedzených Európskou radou. Prípadné prijatie právneho režimu platného pre zmluvný personál prijatý v rámci SZBP tak podľa Všeobecného súdu patrí do vykonávania tejto poslednej uvedenej, a teda do právomoci Rady.

Návrhy účastníkov konania

Návrhy v hlavnom odvolaní

30 Španielske kráľovstvo navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom bol OZEÚ v Bosne a Hercegovine považovaný za žalovaného vzhľadom na prvý žalobný návrh predložený žalobcom v prvostupňovom konaní, a

– určil, že prvý žalobný návrh je prípustný, pokiaľ ide o Radu, a neprípustný, pokiaľ ide o OZEÚ v Bosne a Hercegovine.

31 Pán Stockdale navrhuje, aby Súdny dvor:

– vyhovel odvolaniu podanému Španielskym kráľovstvom a

– uložil odporcom povinnosť nahradiť trovy tohto odvolacieho konania.

32 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil Španielskemu kráľovstvu povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vznikli Rade v rámci tohto konania.

33 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil Španielskemu kráľovstvu povinnosť nahradiť trovy konania.

34 ESVČ navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie ako nedôvodné, alebo aby ho zamietol ako neprípustné, a

– uložil Španielskemu kráľovstvu povinnosť nahradiť trovy konania.

35 OZEÚ v Bosne a Hercegovine navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie ako neprípustné, alebo v každom prípade ako nedôvodné, a

– uložil Španielskemu kráľovstvu povinnosť nahradiť trovy konania.

Návrhy vzájomného odvolania

36 Pán Stockdale navrhuje, aby Súdny dvor:

– čiastočne zrušil napadnutý rozsudok,

– vyhlásil druhý žalobný návrh (zmluvnej povahy) smerujúci k získaniu náhrady škody za porušenie povinností zamestnávateľa za prípustný,

– rozhodol, že prvý a druhý žalobný návrh (zmluvnej povahy) sú prípustné v rozsahu, v akom smerujú proti všetkým žalovaným,

– vyhlásil, že legislatívna iniciatíva a legislatívny postup podľa článku 336 ZFEÚ sa nepovažujú za vylúčené z oblasti SZBP,

– vyhlásil, že štvrtý žalobný návrh (mimozmluvnej povahy) je prípustný aj v rozsahu, v akom smeruje proti Komisii, a

– zaviazal odporcov na náhradu trov konania, ktoré vznikli v rámci tohto konania a vrátil vec Všeobecnému súdu.

37 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol vzájomné odvolanie ako čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné a

– zaviazal pána Stockdala na náhradu trov konania, ktoré vznikli Rade v rámci tohto konania.

38 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol vzájomné odvolanie ako neprípustné, alebo subsidiárne ako nedôvodné, a

– zaviazal pána Stockdala na náhradu trov konania.

39 ESVČ a OZEÚ v Bosne a Hercegovine navrhujú, aby Súdny dvor:

– zamietol vzájomné odvolanie ako zjavne neprípustné, alebo subsidiárne ako zjavne nedôvodné, a

– zaviazal pána Stockdala na náhradu trov konania.

O hlavnom odvolaní

40 V prejednávanej veci Súdny dvor rozhoduje o odvolaní podanom Španielskym kráľovstvom na základe článku 56 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie proti napadnutému rozsudku, ktorým Všeobecný súd rozhodol o námietkach nedostatku právomoci a neprípustnosti vznesených žalovanými v prvostupňovom konaní proti žalobe, ktorú podal pán Stockdale, bývalý zmluvný zamestnanec u OZEÚ v Bosne a Hercegovine, ktorej hlavným predmetom je návrh

založený na článkoch 263, 268 a 272 ZFEÚ, ktorým sa domáha najmä určenia nezákonnosti rozhodnutia o výpovedi a priznaní peňažnej náhrady za ujmu, ktorá mu údajne vznikla v dôsledku tohto rozhodnutia, prekvalifikovania jeho zmluvného vzťahu s OZEÚ v Bosne a Hercegovine na PZNČ a aby bola uvedeným žalovaným uložená povinnosť nahradiť zmluvnú a mimozmluvnú škodu, ktorá mu údajne vznikla.

Argumentácia účastníkov konania

41 Španielske kráľovstvo spresňuje, že ku dňu vyhlásenia napadnutého rozsudku podalo návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania pred Všeobecným súdom na podporu pána Stockdala, ale ešte nebolo pripustené do konania ako vedľajší účastník konania.

42 Na podporu svojho odvolania Španielske kráľovstvo uvádza dva odvolacie dôvody, ktorými spochybňuje napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom Všeobecný súd rozhodol, že OZEÚ v Bosne a Hercegovine predstavuje orgán právne odlišný od Rady, ktorý treba považovať za žalovaného vo vzťahu k prvému žalobnému návrhu predloženému žalobcom v prvostupňovom konaní.

43 Pán Stockdale zastáva názor, že odvolanie je dôvodné.

44 ESVČ a OZEÚ v Bosne a Hercegovine sa domnievajú, že odvolanie je neprípustné a v každom prípade nedôvodné. Komisia zastáva názor, že odvolanie je čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné. Podľa Rady je odvolanie nedôvodné.

Posúdenie Súdnym dvorom

45 Podľa článku 56 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie možno podať odvolanie na Súdny dvor proti konečným rozhodnutiam Všeobecného súdu a proti rozhodnutiam Všeobecného súdu, ktorými rozhodol len o časti prejednávanej veci alebo ktorými rozhodol o prekážke konania súvisiacej s námietkou nedostatku právomoci alebo neprípustnosti. Podľa článku 56 druhého odseku tohto Štatútu toto odvolanie môže podať strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo len čiastočne.

46 Článok 56 tretí odsek uvedeného Štatútu stanovuje, že s výnimkou prípadov týkajúcich sa sporov medzi Úniou a jej zamestnancami môžu odvolanie podať aj členské štáty a orgány Únie, ktoré nevstúpili do konania pred Všeobecným súdom ako vedľajší účastníci. Takéto členské štáty a orgány majú rovnaké postavenie ako členské štáty alebo orgány, ktoré vstúpili do konania na prvom stupni.

47 Ako uviedol generálny advokát v bodoch 41 až 43 svojich návrhov, článok 56 tretí odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie priznáva členským štátom široké právo podať odvolanie, ktoré sa odchyľuje od všeobecného pravidla uvedeného v druhom odseku tohto článku 56, podľa ktorého len účastníci konania, ktorí so svojimi podaniami neboli úspešní vôbec, alebo len čiastočne, a ktorí teda vstúpili do konania pred Všeobecným súdom ako vedľajší účastníci, sú oprávnení podať odvolanie proti jeho konečným rozhodnutiam, ako aj proti rozhodnutiam, ktorými rozhodol o prekážke konania súvisiacej s námietkou nedostatku právomoci alebo neprípustnosti.

48 Toto ustanovenie však stanovuje obmedzenie tohto rozšíreného práva, keďže „v prípade sporov medzi Úniou a jej zamestnancami“ môže členský štát alebo inštitúcia Únie podať odvolanie proti konečnému rozhodnutiu len vtedy, ak vstúpila do konania pred Všeobecným súdom ako vedľajší účastník (pozri analogicky rozsudok z 5. októbra 2000, Rada/Busacca a i., C-434/98 P, EU:C:2000:546, bod 21).

49 Vzhľadom na tieto úvahy treba overiť, či v prejednávanej veci treba hlavné odvolanie podané Španielskym kráľovstvom proti napadnutému rozsudku považovať za podané v rámci „sporu medzi Úniou a jej zamestnancami“, a teda za neprípustné podľa článku 56 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. V rámci tohto posúdenia treba zohľadniť nielen samotné znenie tohto ustanovenia, ale aj kontext, do ktorého patrí, ako aj ciele právnej úpravy, ktorej je súčasťou.

50 Pokiaľ ide v prvom rade o znenie článku 56 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, treba uviesť, že pojem „spory medzi Úniou a jej zamestnancami“ je formulovaný všeobecne a neodkazuje na žiadny z opravných prostriedkov stanovených Zmluvou o FEÚ. Konkrétne toto ustanovenie neobsahuje nijaký odkaz na článok 270 ZFEÚ, ktorý zavádza osobitný opravný prostriedok v oblasti sporov verejnej služby, odlišný od opravných prostriedkov všeobecného charakteru, akými sú žaloba o neplatnosť stanovená v článku 263 ZFEÚ a žaloba o náhradu škody podľa článku 268 ZFEÚ v spojení s článkom 340 druhým a tretím odsekom ZFEÚ.

51 Pokiaľ ide v druhom rade o kontext, do ktorého patrí článok 56 tretí odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, treba zdôrazniť, že podľa článku 50a ods. 1 tohto Štatútu „Všeobecný súd vykonáva v prvom stupni právomoc rozhodovať spory medzi Úniou a jej zamestnancami podľa článku 270 [ZFEÚ] vrátane sporov medzi každou inštitúciou, orgánom, úradom alebo agentúrou na jednej strane a ich zamestnancami na strane druhej, vo vzťahu ku ktorým má právomoc Súdny dvor Európskej únie“.

52 Z uvedeného vyplýva, že článok 50a ods. 1 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ktorý vymedzuje rozsah právomoci Všeobecného súdu ako súdu rozhodujúceho v sporoch v oblasti verejnej služby Únie, uvádza nielen spory uvedené v článku 270 ZFEÚ, teda spory, na ktoré sa vzťahuje Služobný poriadok úradníkov Európskej únie a PZOZ, ale aj všetky „spory medzi každou inštitúciou, orgánom, úradom alebo agentúrou na jednej strane a ich zamestnancami na strane druhej, vo vzťahu ku ktorým má právomoc Súdny dvor Európskej únie“. Toto ustanovenie preto nemožno vykladať tak, že obmedzuje právomoc Všeobecného súdu ako súdu rozhodujúceho v sporoch v oblasti verejnej služby na spory, na ktoré sa vzťahuje článok 270 ZFEÚ.

53 Za týchto podmienok sa nemožno domnievať, že článok 56 tretí odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie tým, že odkazuje na „spory medzi Úniou a jej zamestnancami“, sa týka výlučne sporov, na ktoré sa vzťahuje článok 270 ZFEÚ, s výnimkou sporov začatých na základe článku 263 ZFEÚ alebo článku 268 ZFEÚ. Zmysel a rozsah pojmu „spory medzi Úniou a jej zamestnancami“ uvedeného tak v článku 50a ods. 1, ako aj v článku 56 treťom odseku tohto Štatútu sa totiž v rámci toho istého aktu nemôžu líšiť podľa ustanovenia, v ktorom sa tento pojem používa. Okrem toho treba uviesť, že v článku 270 ZFEÚ je rozsah tohto pojmu obmedzený časťou vety „v medziach a za podmienok stanovených Služobným poriadkom úradníkov Únie“, v dôsledku čoho ten istý pojem musí mať nevyhnutne širší rozsah, ak sa používa bez stanovenia takéhoto obmedzenia, ako je to v prípade článku 56 tretieho odseku uvedeného Štatútu. Z toho vyplýva, že kontext, do ktorého patrí toto posledné uvedené ustanovenie, neumožňuje dospieť k záveru, že pôsobnosť uvedeného ustanovenia je obmedzená len na spory, na ktoré sa vzťahuje článok 270 ZFEÚ.

54 V tejto súvislosti treba tiež pripomenúť, že pokiaľ ide o vymedzenie súdnych právomocí a opravných prostriedkov stanovených v článku 270 ZFEÚ na jednej strane a v článkoch 263 a 268 ZFEÚ na druhej strane, Súdny dvor opakovane rozhodol, že článok 270 ZFEÚ priznáva súdom Únie vecnú právomoc rozhodovať spory, ktoré pramenia z pracovnoprávnych vzťahov spájajúcich týchto úradníkov alebo zamestnancov s inštitúciami Únie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. septembra 2015, Réexamen Missir Mamachi di Lusignano/Komisia, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, bod 41, ako aj z 5. mája 2022, Komisia/Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, bod 41).

55 Z ustálenej judikatúry teda vyplýva, že súdy Únie majú právomoc rozhodovať o každom spore medzi úradníkom alebo zamestnancom a inštitúciou Únie, ktorej podlieha, aj keď ide o žalobu o náhradu škody, pokiaľ tento spor pramení z pracovnoprávneho vzťahu spájajúceho dotknutú osobu s touto inštitúciou (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. septembra 2015, Réexamen Missir Mamachi di Lusignano/Komisia, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, body 38 a 42).

56 Právomoc ratione materiae súdov Únie rozhodovať spory týkajúce sa verejnej služby totiž vyplýva z pôvodu predmetného sporu, ako je definovaný v bode 54 tohto rozsudku, a nie z právneho základu, na ktorom môže byť žaloba ako taká založená (pozri analogicky rozsudky z 10. septembra 2015, Réexamen Missir Mamachi di Lusignano/Komisia, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, bod 50, ako aj z 5. mája 2022, Komisia/Missir Mamachi di Lusignano, C-54/20 P, EU:C:2022:349, bod 43 a citovanú judikatúru).

57 V treťom rade výklad uvedený v bode 53 tohto rozsudku potvrdzuje aj cieľ a účel vylúčenia vecí týkajúcich sa sporov verejnej služby stanoveného v článku 56 treťom odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, pričom toto vylúčenie je založené najmä na individuálnej povahe sporov týkajúcich sa riadenia personálu, ktoré môže viesť len k zrušeniu individuálnych rozhodnutí (pozri analogicky rozsudok z 5. októbra 2000, Rada/Busacca a i., C-434/98 P, EU:C:2000:546, bod 23), alebo k náhrade osobnej ujmy spôsobenej úradníkom alebo zamestnancom inštitúcií a orgánov Únie.

58 Ako totiž v podstate uviedol generálny advokát v bode 42 svojich návrhov, cieľom rozšíreného práva priznaného týmto ustanovením inštitúciám a členským štátom je umožniť privilegovaným žalobcom ako „strážcom práva“ obrátiť sa na Súdny dvor s cieľom zachovať koherenciu judikatúry, a to aj v situácii, keď sú účastníci konania pred Všeobecným súdom ochotní akceptovať rozsudok vydaný Všeobecným súdom. Keďže, ako bolo pripomenuté v predchádzajúcom bode tohto rozsudku, spory týkajúce sa riadenia personálu majú individuálnu povahu, potenciálny opravný prostriedok inštitúcie alebo členského štátu nespadá pod tento cieľ. Normotvorca sa teda výslovne vzdal zabezpečenia pokračovať v plnení tohto cieľa tým, že toto rozšírené právo nepriznal inštitúciám ani členským štátom, čím obmedzil ich možnosti podať opravný prostriedok na tie, ktoré sú stanovené v článku 56 druhom odseku uvedeného Štatútu.

59 Pokiaľ ide o spory rovnakej povahy týkajúce sa otázok individuálnej povahy, neexistuje nijaký dôvod, ktorý by odôvodňoval, aby štáty alebo inštitúcie Únie mohli mať rozšírené právo podať odvolanie podľa článku 56 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, a tým zasahovať do sporov týkajúcich sa zamestnancov v rámci SZBP, o aké ide v prejednávanej veci, keďže toto právo im nie je priznané v rámci sporov týkajúcich sa úradníkov alebo zamestnancov Únie konajúcich na základe článku 270 ZFEÚ.

60 Platí to o to viac, že článok 56 tretí odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie v rozsahu, v akom zavádza výnimku zo všeobecného pravidla uvedeného v druhom odseku tohto článku 56, podľa ktorého iba účastníci konania, ktorí vstúpili do konania pred Všeobecným súdom, sú oprávnení podať odvolanie proti rozhodnutiam Všeobecného súdu, nemožno vykladať extenzívne.

61 V prejednávanej veci treba uviesť, že tento spor, nielen v rozsahu, v akom sa týka nezákonnosti rozhodnutia o výpovedi, ale aj v rozsahu, v akom sa týka získania peňažnej náhrady škody, ktorá údajne vznikla v dôsledku tohto rozhodnutia, prekvalifikovanie zmluvného vzťahu na PZNČ, ako aj náhrada zmluvnej a mimozmluvnej škody má svoj pôvod v pracovnoprávnom vzťahu, ktorý spája pána Stockdala s OZEÚ v Bosne a Hercegovine.

62 Treba preto konštatovať, že celý tento spor má svoj pôvod v tomto pracovnoprávnom vzťahu, keďže tento spor, pokiaľ ide tak o zákonnosť výpovede predmetnej pracovnej zmluvy, ako aj o peňažnú náhradu ujmy, ktorá údajne vznikla v dôsledku tejto výpovede, môže viesť súd Únie k tomu, aby formuloval posúdenia týkajúce sa uvedeného pracovného pomeru.

63 V prejednávanej veci je navyše zrejmé, že návrhy pána Stockdala, ktoré sú založené na článkoch 263, 268 a 272 ZFEÚ, sa týkajú rozhodnutia, ktoré má individuálnu povahu.

64 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že tento spor treba považovať za „spor medzi Úniou a jedným z jej zamestnancov“ v zmysle článku 56 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.

65 Tento záver nemožno spochybniť tvrdením, ktoré uviedli Rada, Komisia a ESVČ v odpovedi na písomnú otázku položenú Súdnym dvorom, podľa ktorého tento spor nemožno jednoducho a výlučne prirovnať k sporu „medzi Úniou a jej zamestnancami“ v zmysle článku 56 tretieho odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, keďže jeho predmet presahuje rámec tejto definície a týka sa aj inštitucionálnych aspektov. Ani doslovný, ani teleologický výklad tohto ustanovenia totiž neumožňujú, aby rozsah výkladu výnimky týkajúcej sa „sporov medzi Úniou a jej zamestnancami“ uvedenej v tomto ustanovení závisel od povahy právnych otázok položených v rámci predmetného sporu.

66 V dôsledku toho musí byť odvolanie podané Španielskym kráľovstvom zamietnuté ako neprípustné.

O vzájomnom odvolaní

Argumentácia účastníkov konania

67 Na podporu svojho vzájomného odvolania pán Stockdale opakuje štyri žalobné návrhy tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, avšak bez toho, aby spresnil dôvody, na ktorých sú založené.

68 V rámci úvah týkajúcich sa prvého žalobného návrhu pán Stockdale tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade článkov 4 a 6 rozhodnutia 2019/1340 v spojení s článkom 28 ods. 1 ZEÚ a článkom 33 ZEÚ tým, že OZEÚ v Bosne a Hercegovine považoval za subjekt spadajúci pod SZBP, ktorý môže mať procesnú spôsobilosť, a za jediného odporcu, ktorý musí odpovedať na prvý žalobný návrh. Podľa pána Stockdala osobitní zástupcovia Únie nemôžu byť považovaní za inštitúcie ani subjekty s právnou subjektivitou,

v dôsledku čoho nemôžu byť platne označovaní za „orgány, úrady alebo agentúry Únie“ ani sa s nimi nemôže zaobchádzať rovnako ako s inými subjektmi spadajúcimi pod SZBP, ktorým je priznaná aspoň procesná spôsobilosť.

69 Pokiaľ ide o druhý žalobný návrh, pán Stockdale spochybňuje najmä posúdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého sa tento žalobný návrh týkal jednak konštatovania deklaratórneho charakteru a jednak príkazu, ktorý bol považovaný za neprípustný z dôvodu, že Všeobecný súd nemá právomoc ho vydať. Podľa pána Stockdala mal Všeobecný súd rozhodnúť, že návrhy na náhradu škody vyplývajúce z porušenia zmluvných povinností uvedených v tomto žalobnom návrhu sú prípustné podľa článku 268 ZFEÚ.

70 Pokiaľ ide o tretí žalobný návrh, pán Stockdale spochybňuje analýzu Všeobecného súdu týkajúcu sa režimu uplatniteľného na medzinárodný zmluvný personál prijatý OZEÚ v Bosne a Hercegovine, ktorý mal byť podľa neho prijatý na základe článku 336 ZFEÚ.

71 Pokiaľ ide o štvrtý žalobný návrh, spochybňuje analýzu Všeobecného súdu týkajúcu sa návrhu na uloženie povinnosti inštitúciám na základe mimozmluvnej zodpovednosti Únie.

72 Komisia, ESVČ a OZEÚ v Bosne a Hercegovine považujú vzájomné odvolanie za neprípustné a v každom prípade za nedôvodné. Rada považuje vzájomné odvolanie za čiastočne neprípustné a čiastočne nedôvodné.

Posúdenie Súdnym dvorom

73 Podľa článku 176 a článku 178 ods. 1 a 3 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastníci konania v predmetnej veci pred Všeobecným súdom, ktorí majú oprávnený záujem na vyhovení odvolaniu alebo na jeho zamietnutí, môžu podať vzájomné odvolanie, ktoré musí byť podané samostatným podaním odlišným od vyjadrenia k odvolaniu, ktorého návrhy smerujú k úplnému alebo čiastočnému zrušeniu rozhodnutia Všeobecného súdu na základe dôvodov a právnych tvrdení odlišných od tých, ktoré sú uvedené vo vyjadrení k odvolaniu.

74 V prejednávanej veci na rozdiel od toho, čo tvrdia Komisia a OZEÚ v Bosne a Hercegovine vo svojich vyjadreniach k vzájomnému odvolaniu, pán Stockdale spolu so svojím vyjadrením k odvolaniu po doručení odvolania podaného Španielskym kráľovstvom podal samostatným podaním vzájomné odvolanie.

75 Článok 178 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora však vyžaduje, aby právne dôvody a právne tvrdenia uvedené na podporu vzájomného odvolania presne označovali body odôvodnenia rozhodnutia Všeobecného súdu, ktoré sa napádajú.

76 Podľa ustálenej judikatúry musí odvolanie, vrátane vzájomného odvolania, presne označovať napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré osobitným spôsobom podporujú tento návrh. V tejto súvislosti, aj keď umožňuje identifikovať kritizovanú časť napadnutého rozsudku, odvolanie, v ktorom argumentácia nie je dostatočne jasná a presná na to, aby umožnila Súdnemu dvoru vykonať svoje preskúmanie zákonnosti, musí byť vyhlásené za neprípustné. Keďže podstatné skutočnosti, na ktorých je odvolací dôvod založený, nie sú dostatočne koherentne a zrozumiteľne uvedené v texte tohto odvolania, ktoré je formulované nejasne a nejednoznačne, Súdny dvor nemôže vykonať svoje preskúmanie zákonnosti, keďže by

hrozilo, že rozhodne ultra petita (pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. septembra 2011, Arkema/Komisia, C-520/09 P, EU:C:2011:619, bod 61 a citovanú judikatúru, ako aj z 23. marca 2023, PV/Komisia, C-640/20 P, EU:C:2023:232, bod 200 a citovanú judikatúru).

77 Neprípustné sú tiež tvrdenia, ktoré len opakujú alebo doslovne reprodukujú tvrdenia predložené Všeobecnému súdu bez toho, aby uvádzali nesprávne právne posúdenie, ktorého sa Všeobecný súd dopustil tým, že ich zamietol. Takéto odvolanie nespĺňa požiadavky odôvodnenia vyplývajúce z ustanovení článku 256 ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ako aj článku 168 ods. 1 písm. d) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Takéto odvolanie totiž v skutočnosti sleduje iba opätovné posúdenie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. marca 2022, WV/ESVČ, C-171/20 P, EU:C:2022:154, bod 86, ako aj citovanú judikatúru).

78 Treba však konštatovať, že argumentácia uvedená na podporu tohto vzájomného odvolania nespĺňa požiadavky pripomenuté v bodoch 76 a 77 tohto rozsudku, čo bráni Súdnemu dvoru vykonať jeho preskúmanie zákonnosti.

79 Ako totiž správne zdôrazňujú odporcovia, mnohé tvrdenia uvedené na podporu vzájomného odvolania neoznačujú body napadnutého rozsudku, ktorých zákonnosť je spochybnená, ale sú formulované veľmi všeobecne a obmedzujú sa na zopakovanie tvrdení uvedených v prvostupňovom konaní alebo na kritiku stanovísk prijatých žalovanými v prvostupňovom konaní v rozpore s článkom 178 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Ostatné tvrdenia sú nejasné v rozsahu, v akom neobsahujú závery alebo neumožňujú identifikovať časti napadnutého rozsudku, v ktorých sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

80 To platí najmä pre úvodné úvahy, ako aj pre úvahy týkajúce sa prvého žalobného návrhu, ktoré sú sčasti nejasné a sčasti irelevantné na účely odvolania, keďže sa obmedzujú na spochybňovanie stanovísk vyjadrených inými účastníkmi konania počas prvostupňového konania a na zopakovanie tvrdení, ktoré už boli predložené Všeobecnému súdu, bez toho, aby presne uviedli, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie, ktorého sa mal Všeobecný súd dopustiť tým, že ich zamietol. Okrem toho, keď sa vo všeobecnosti odvolával na neexistenciu právnej subjektivity osobitných zástupcov Únie, pán Stockdale nesplnil požiadavku, aby dostatočne presne predložil podstatné skutočnosti, ktoré by preukázali, že Všeobecný súd nesprávne vyložil články 4 a 6 rozhodnutia 2019/1340 v spojení s článkom 28 ods. 1 ZEÚ a článkom 33 ZEÚ, keď považoval OZEÚ v Bosne a Hercegovine za samostatný subjekt s procesnou spôsobilosťou a za žalovaného, ktorý je povinný odpovedať na prvý žalobný návrh.

81 Pokiaľ ide o úvahy uvedené v rámci druhého žalobného návrhu, treba tiež konštatovať, že pán Stockdale neuvádza podstatné skutočnosti dostatočne jasne a presne na to, aby boli splnené požiadavky uvedené v bode 76 tohto rozsudku.

82 To isté platí pre všetky úvahy týkajúce sa tretieho a štvrtého žalobného návrhu, v súvislosti s ktorými pán Stockdale tiež nespresnil body napadnutého rozsudku, ktoré chce spochybniť.

83 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy vzájomné odvolanie nespĺňa požiadavky vyplývajúce z článku 178 ods. 3 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, a preto musí byť zamietnuté ako neprípustné.

O trovách

84 Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

85 Keďže Rada, Komisia, ESVČ a OZEÚ v Bosne a Hercegovine navrhli uložiť Španielskemu kráľovstvu povinnosť nahradiť trovy konania a Španielske kráľovstvo nemalo úspech vo svojom hlavnom odvolaní, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania spojené s hlavným odvolaním.

86 Keďže Rada, Komisia, ESVČ a OZEÚ v Bosne a Hercegovine navrhli uložiť pánovi Stockdalovi povinnosť nahradiť trovy konania a tento nemal úspech vo svojom vzájomnom odvolaní, je opodstatnené uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania súvisiace so vzájomným odvolaním.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Hlavné odvolanie podané Španielskym kráľovstvom sa zamieta ako neprípustné.**

2. **Vzájomné odvolanie podané pánom Robertom Stockdalom sa zamieta ako neprípustné.**

3. **Španielske kráľovstvo je povinné nahradiť trovy konania súvisiace s hlavným odvolaním.**

4. **Pán Robert Stockdale je povinný nahradiť trovy konania súvisiace so vzájomným odvolaním.**

Podpisy